

Venstre vil være med til det, så vil det da også øge Venstres noget flossede troværdighed i den her debat.

Men jeg kan forstå, at det har altså ikke været andet end spil for galleriet, og at Venstre bare til udvortes brug forsøger på at komme ud af det medansvar, som Venstre påtog sig, da man gav regeringen dette såkaldte rammemandat, som går ud på, at regeringen kan godkende, hvad den vil i Nice. Det er man blevet ked af i Venstre, fordi man godt er klar over, hvad det er for en unionsglidebane, man dermed har givet regeringen grønt lys til at fortsætte nedad.

Lad os nu høre: Kan vi lave et sådant forslag? For så vil Enhedslisten meget gerne være med til både at fremsætte det og også at vedtage det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Charlotte Antonsen, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Fru Elisabeth Arnold bliver ved med at tale om krisestyring. Nu kan jeg ikke stille spørgsmål til fru Elisabeth Arnold på det her tidspunkt, men jeg kan i hvert fald slå fast, at det, det også drejer sig om ifølge Traktaten, er fredsskabelse. Og fredsskabelse er det, man f.eks. bruger 60.000 mand til, når man går ind i Kosovo eller Bosnien. Det er lige præcis det antal, man har sendt dertil.

Så selvfølgelig drejer det sig om, at en del af Europas forsvars opgaver skal varetages af Europa selv, men det er klart, at i de sager, der har global betydning, skal vi naturligvis fortsat bruge NATO, og det skal vi i øvrigt i lang tid fremover, al den stund Europas forsvarspolitik ikke er færdigudbygget endnu. Det er jo det, man er i gang med, og det er derfor, det er så beklageligt, at vi ikke er med, fordi vi så ikke er med til at udforme politikken.

Til hr. Thulesen Dahl: Hr. Thulesen Dahls spørgsmål viser jo lige præcis det, som er så brandærgeligt i dansk EU-politik. Hr. Thulesen Dahl drøfter fnidder i stedet for at drøfte EU's fremtid. Når vi i Venstre siger, at vi ønsker, at alle partier skal være med til at definere Danmarks fremtidige europapolitik, så er det, fordi vi faktisk ærligt godt kunne tænke os, at man her i Folketingssalen en gang imellem kunne drøfte EU's fremtid og ikke det sædvanlige hjemlige fnidder hele dagen lang.

Til hr. Keld Albrechtsen: Som jeg allerede har sagt: Venstre ønsker at fastholde, at vi arbejder for en dansk kommissær, og det står i det danske udspil, og derfor mener vi ikke, at der er nogen udpræget begrundelse for, at man så også skulle skrive det i et forslag til vedtagelse i dag.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Lene Espersen som ordfører.

Lene Espersen (KF):

Den 28. september stemte et flertal i den danske befolkning nej til dansk deltagelse i den fælles mønt. Årsagerne hertil er mange. Ingen har patent på nej, men en stor del af befolkningen, og altså også et flertal, blev undervejs skeptiske over for det europæiske samarbejde, ikke mindst den fælles mønt, og det kan der jo laves mange analyser af.

En af årsagerne er helt klart, at op til folkeafstemningen blev der jo bragt massevis af emner på banen, der ikke havde noget som helst med sagen at gøre. Af de mere muntre: oversvømmelse af Københavns Lufthavn i Kastrup, kongehuset. Af de lidt mere bare ubehagelige og vanskelige: spørgsmål om folkepensionen. Og alt det har givetvis været med til at bekymre i den danske befolkning.

Derfor stiller den fremtidige EU-politik alle partierne her i Folketinget over for en meget stor udfordring. Man skal prøve at give et bud på den langsigtede europapolitik, der imødekommer bekymringen, men som også giver de fornødne svar, således at det europæiske samarbejde på længere sigt får den opbakning, det fortjener i befolkningen.

Det europæiske samarbejde er helt enestående i sin konstruktion og er et bevis på, at selvstændige nationer måske ikke på trods af, men nærmere på grund af fortidens krige, vælger at samarbejde på tværs af landegrænser frem for at klynge sig til national selvtilstrækkelighed.

Hvem ville have troet på ruinerne af Anden Verdenskrig, hvor over 50 millioner mennesker mistede livet, og hvor mismodet var stort, at en meget stor del af de europæiske lande i år 2000 nu har en fælles mønt, har etableret et kæmpe indre område, hvor man kan bevæge sig frit uden snærende protektionistiske bånd; at en stor del af Europa, hvoraf flere lande er tidligere stormagter, enes om at tale med én stemme i udenrigspolitikken og dermed give Europa gennemslagskraft og reel indflydelse i den internationale debat; at Europa ene og alene på grund af